

RECORDANT

T'escric aquestes ratlles, avi, per mitjà de LAPILASTRA, una revista que a tu, aficionat a llegir t'hauria agradat molt. Està feta per la gent d'aquest poble que tan estimaves; dins d'ella si palpa el sentir i els anhels de tots els bescanonins.

Ja sé que no et diré res que no sàpigues, estic segur que estàs al Cel i allà els aconteixements d'aquí a la terra segur que els coneixeu primer que els que hi vivim.

Més que escriure't unes ratlles, voldria fer-te amb elles un petit homenatge, que, quedant impreses a LAPILASTRA, quedaran per sempre a la història de Bescanó. Homenatge al teu record, a la teva vida senzilla de treball i de família. Fa vuit anys que t'en vares anar, però els teus bons exemples i la teva bondat restaran sempre entre nosaltres.

Vares néixer a Sant Gregori, a "Can Missó", l'11 de febrer del 1887; tindries ara noranta dos anys. La teva vida ja va començar amb una infantesa pobra i feixuga. El teu pare vídu i amb dues filles, es tornà a casar tingué quatre fills més. Un d'ells ets tú, i com deies moltes vegades, no

sempre que teníeu gana podíeu menjar, i no sempre qui s'alçava darrer es podia vestir. Vares començar a treballar de molt jove, potser abans dels deu anys. Treballaves de sol a sol, caminant moltes vegades tres i quatre hores per arribar a la feina. L'escola era un luxe que el teu pobre pare no es podia permetre, només unes poques setmanes, però que per tu foren el despertar a unes ganes de saber. Acabada la jornada m'imagino veure't repassant aquelles lletres i aquells números que tant t'entusiasraven, i que amb prou feines tingueres temps de conèixer. La teva forta voluntat va aconseguir que aprenguessis a llegir i escriure bé, i poguessis fer també els teus comptes.

La teva arribada a Bescanó seria per l'any 1907; et varen dir que aquí hi havia feina, i tu amb vint anys i moltes ganes de millorar de vida, no t'hi pensares gens. Amb les quatre eines de paleta, i potser només amb la roba de l'esquena, vares atrevassar les clares aigües del Ter i t'establiries a Bescanó. T'en vares anar a viure a una dispesa, a "Cal Teixidor" de la plaça. Tinc a les meves mans un certificat que et va lliurar per aquell temps el Dr. Sambola de Salt. En ell

declara trobar-te en perfecte estat de salut. Aquest document que data del 18 de juny del 1910 t'el varen demanar per poguer ésser membre de la Germandat de Sant Esteve, institució benèfica que avui encara existeix, i llavors era l'única ajuda en cas de malaltia o accident.

Vares conèixer a la meua àvia Lluïsa, que treballava a la fàbrica Mulleras del Veïnat de Salt, avui Coma i Cros. Vivia com tú, a la bona de Déu; eren temps difícils, de poca feina i molta gana. Però les adversitats no us feien por; ereu joves i plens de confiança en el futur. Per això vareu unir els vostres esforços i el vostre amor en el caliu d'una nova llar. La vostra llar dintre una altra casa, però, quin remei, us varen llogar una estada a les golfes de "Cal Teixidor", la casa de la plaça que avui quasi està en ruïnes. Allà sota teulat vareu començar una nova vida, vareu comprar els primers mobles, una taula, dues cadires i un llit. Que feliços havíeu de ser! Felicitat però que com sempre dura poc. Un accident en aquesta perillosa feina de paleta, va costar la vida del teu company, i tu restares greument ferit. El senyor Adolf Grober, llavors director i germà de l'amo